

Niels Arup og Føroyingahavnin

Eitt navn, sum seinastu árin hevur verið tikið ofta uppá tunguna og nógv blaðskrivning hevur verið um — og verður vælsaktans meira í komandi tíð, er Niels Arup advokatur.

I hesum sambandi skulu vit ikki koma inná tær hendingar, sum hava gjørt hansara navn kent í Føroyum, men í sambandi við hansara starv sum borgaraumboð í Keypmannahavn, hevur hann mælt til at býurin Keypmannahavn yvirteku ta stóru verksmiðjuna Eyrmeister & Wain, sum er komin í figgjarligar trupulleikar orsakað av tí stóru konkuransu, sum er innanfyri skipaverksmiðjur um allan heim. B & W hevur 3.000 — 4.000 fólk í vinnu.

I hesi grein hava vit loyvt okkum at taka eitt pætti, sum man hava áhuga hjá Føroyingum, hansara lutur í tí sum í dag fer fram í Føroyingahavnini í Grønlandi:

I árene omkring 1950 opførte jeg sammen med to danskere med en væsentlig saglig og finansiell indsats fra interesserede norske kredse en fiskeristation i den fjord, der hedder Færingehavn, i Vestgrønland. Stationen bestod i 1952, da jeg selv virkede som chef, af et kajanlæg, hvorpå stationens mandsskab lavede fiskekutterne for deres saltede fisk. Her udloste og så forsyningskibene deres laster af olie, salt, proviant og frossen agnfisk, der anbragtes i stationens tank anlæg, saltsilo, proviantlager og fryseri, inden disse skibe forlod stationen lastet med saltfisk, og herfra udrustede fiskefartøjerne til nye togter. 100–150 mand var indkvarterede og arbejdede på stationen, og ca. 120 store norske linebåde

havde fast station deroppe. De færøske fiskere, som først senere blev knyttet til stationen, arbejdede det år som så mange gange tidligere med et endnu større antal fiskekuttere, der operede med basis i forsyningskibe, som lå opankret i fjorden.

Men vi fik også besøg af andre fiskerfartøjer, der anløb stationen for at købe ferskvand, salt, proviant osv. Store islandske, norske, tyske, canadiske og franske trawlere fandt vej til vor havn og bekræftede dermed rigtigheden af den betragtning som lå til grund for vor initiativ, nemlig den, at Grønlands økonomiske muligheder på fiskeriets område ligger i den produktion og handel, der kan opbygges på grundlag af råstoftilførslen fra havet, ligegyldigt hvilke nationer det er, som har det fornødne mandskab og materiel, der bringer fangsten i land i nærmeste havn.

EN MORGEN sejlede der ind i fjorden en pragtfuld, stor og moderne norsk trawler — hjemmehørende i Kristiansund. Dens rederi, som ejede flere end denne trawler, var et aktieselskab, hvis aktionærer bestod af tre lige store aktiegrupper: En udgjordes af selskabets navigatører og fiskere og én af fiskeeksportørerne i Kristiansund, medens den sidste tredjedel af aktierne tilhørte byen Kristiansund, som naturligt nok allerede på grund af sine skatteindtægter måtte være interesseret i, at byen rådede over arbejdspladser til sine fiskere og søfolk, og at byens forretningsmænd kunne hjemføre de nødvendige råmaterier til bearbejdning og eksport. For den, der kun har lidt til

Hví???

so nógv stríð, tá ið tað ikki er neyðugt.

Crede Debonair turkmaskinin ger arbeiði nógv lættari, skjótari og betri, og prisurin er samuligur kr. 545 Spyrið um treytr.

RADIO-EL tlf. 1397

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

overs for demonstrationer, resolutioner og tilsvarende former for politisk aktivitet, fremtræde denne trawler som eksempel på et virkeligt industrielt demokrati, et samvirke med fælles ansvar og fælles mål og muligheder.

Keypið

frá teimum, sum lýsa í

SOSIALINUM!

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

»Hann hevur forført hana.«
»Hatta gevi eg tygum ikki loyvi til at siga.«

»Hann hevur sjálvur viðgengið tað...«

Faðir Doonan bliknaði av ill-sinni og rópti tað dýrasta: »Hann hevur ikki viðgengið nakað uttan tað tygum hava toga útúr honum.« Nú skilti eg, at hesin prestur í royndum var tveir menn, ein vælroyndur nevaleikari og ein prestur, sum í heilum bardist um hvør skuldi ráða inni í honum. Og tað var nevaleikarin í honum, ið bi-skopparnir reddust. Merkiligt, men mær dámdi nú best tann partin av honum.

Fyrstodukvinnan bliknaði og segði moltn: »Um so er, so havi eg einki meira at siga.«
»Men tað eigur meira at verða sagt. Ein umbering til góða vin tygara.«

»Min góða...«

Hann hevði nú í øllum góðum verið á Tahiti í tryggum báti. Og hann er her, hann situr her við avlammum beini undir líðini á einum glóðandi ovni. Tí er hann eisini vinur tygara.

Fyrstodukvinnan var ein av hesum víðeirliga frómu, og hon deildist bert tí eitt pass við faðir Doonan. Hon vendi sær

móti einum stað eitt sindur omanfyri høvur Frobishers og teskaði: »Umberi meg.« Hon jamraði spakuliga, tá ið faðir Doonan fevndi tvørturum hana og trýsti fast.

Hann snaraði henni á og gav henni lítlan brest í endan. »Far so yvir til Camille og sig henni, hvussu glað tygum eru um tað.«

Eg toli tað sum hendir, men skal eg eisini noyða meg til at fróast uppi yvir tí?»

»Ja, tá ið eg sigi, at so skal vera.«

Hon beit tað í seg; eg havi sær hana fróari. Tá ið hon fór, segði Harry Frobisher við faðir Doonan: »Tygum duga pina-doy at tosa fanunum oyra burturav.«

»Eg ivist ikki í, at hatta er vælmeint,« helt prestur.

»Tygum eru so lógin í at-burði, at eg ikki reiðiliga veit, hvat ið eg skal halda. Men tygum eru ikki illur við meg með-ni?»

»Illur...?»

»Ja, afturfyri at eg royndi at sneiða av andliti tygara.«

Faðir Doonan hevði ein fingur upp til eyga og læf vælhyrdur: »Tað sakar einki einum tilikum andliti,« teskaði hann.

»Eg ætlaði at skamfyla tygum.«

»Sjálvandi, eg átti tað á.«

Ver ikki so forbanna eyðmjúkur, maður. Á, fyrigevi mær. Kunnu tygum ikki hjálpa mær upp? Hetta ólukku bein...« Faðir Doonan skundaði sær yvir til hansara og hjálpti honum upp. Eina litla løtu stóðu teir ivandi beint móti hvørjum øðrum, álspentir. Til endan fór Frobisher at flenna og stelpaði burturfrá meðan hann risti so spakuliga á höv-dinum.

Hetta var sum sjónleikur av tí slagnum, sum er óhugnaliga grotligur, og mær dámdi nógv betur framferð Marcells móti fyrstodukvinnuni, tá ið hann kom smoykjandi fimm minuttir aftaná. Vít vóru tá aftur farin til gongu.

Grískliga segði hann við hana: »Tygum hava gjørt illa við vin min.«

»Hann man ikki so lætt taka at sær.«

»Han er ein sera viðkvæm menniskja.«

»Nú gera tygum av. Eg bað hann í hvørt fall um fyrigev-ing.«

»So taki eg við fyrigeving hansara vegna.« Eg hevði meg nærri so eg kundi hoyra — øll henda mín vallaferð oman eftir tí ófýsna fjallinum kom so við og við at vera at lúra og lurtva. Fyrstodukvinnan gekk stív og pretin undir líðini á Marcelli. Eg var eitt sindur bilsin um, at hon ikki royndi at sleppa sær burtur frá honum.

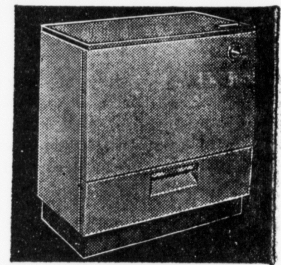
»Tygum halda á við hasum sama smkursøta tvætlinum,« segði hon bara.

»Sjálvandi, øllum kvinnum dámar, at tað verður tala blid-liga við tær. Og hasin sjúkra-systrabúin ger tygum ikki minni eiggiliga sum kvinnu. Eg haldi tygum vera heldur treiska, men fyrst og fremst sera kvinnu liga.«

»Há,« segði hon hart, men ikki kundi tað takast fyri fult. Og eg hugsaði við mær, at um hasin freki Casanova fekk høvi til at hava hana í einrúmi — ja, sjálvt um tað var okkara fyrstodukvinna — so hevði tað ikki staðið á hjá honum at nápa tær tvær gulltenninar, hon hevði. »Eg leggi ikki pætti í at vera smikrað,« segði hon. Men ikki veit eg, hon rættið ryggin og titaði so lættliga: hon hevði góðan, hilligan kropp, og Marcel dugdi væl at hava eyguni við teimum hilligastu stöðunum. Hann gekk henni nærri og tók at teska við yvirtalandi orðalag — eg hoyri okkurt orð... aimed passionement... l'heure de coucher...« Jú sanniliga um hann ikki hevði upp tey kærastu bønarorð um enn tað var á tí vánaliga vertshúsfarska og beyð henni at at hvíla hjá sær, hvar tað best kundi hóva henni og tey kundu funnið hóskeiliga legu! Og hon hevði seg ikki burtur — heldur tóktist hon enn meira kvinnuligt atdragandi. Rue Fauburg Montmartre

HESS-O-DAN

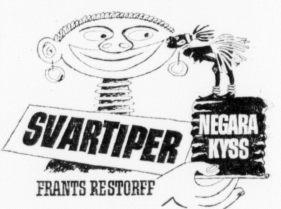
den
**varme-
rigtige
oliekamin**

- dejlig nem varme
- god økonomi
- indbygget tank...

Pf. Valdemar Lützen

Tórshavn — tlf. 1020

BETHEL — Sverrigsøta
Bibiltimi kl. 9.30 og prædike kl. 10.30 leygardagin.
Sunnudagsskúli kl. 11.00 sunnu-dagin.

er komin aftur í aftur, hugsaði eg so hjálparleysur.

»Jamen, mølmaði hon, »tygum mugu ikki siga tilfikt óhósk-andi.«

»Tygum høvdu helst ikki hildið tað verið so óhóskandi, um tað bara hevði borið okk-um til.«

»Tygum eru eitt beist.«

»Nei, eg eri bert ein maður, ið kennir kærleikan røst í sær.«

Hon rendi eyguni eftir barn-inum, ið hann bar á rygginum, og segði so ærbær: »Hatta litla hevur nokk ikki gott av at hoyra tilfika samrøðu.«

»Hann hevði rópt av gleði, um hann var vakinn.«

Hvussu eita tygum til fornavn, chérie?»

»Marguerite«

»Marguerite,« tók hann upp-aftur. »Eitt vakurt navn. Uttan nakað tjak stakk hann hond ina undir arm hennara. Eg glóddi við, meðni rundi endi hansara vaggadi saman við hennara omaneftir.

Og ikki tíma aftaná hetta var hann deyður. Hann doyði á so reðuligan hátt, at eg enn nøtri, tá ið eg hugsi um tað. Deyði hans virkaði sum yvirdrivin sjónleikur, sjálvt fyri eitt so guðsforgongid sum hann. Eg haldi Guð skuldi unt honurs-frægari útgongu frá livinum.

(Framhald)